CRONOTRON

de Felix Moga

Fiului meu, Andrei, pentru cînd va percepe altfel Timpul

Mişcă, aproape insesizabil, un deget… Apoi un altul… Îl mişcă şi pe al treilea. Îl ascultau şi picioarele. „Măcar sînt întreg.” gîndi. Dar nu deschise ochii. Circumspect, miji doar pleoapele. Nu putu să zărească decît alb. Deschise încet, încet, un ochi. Atît cît îi permitea să-şi rotească privirea nu zări pe nimeni şi nimic. Doar alb. Cu băgare de seamă deschise amîndoi ochii de-a binelea. Era singur. Deasupra sa, la ceva mai mult de un stat de om, umbre aproape insesizabile prefigurau un plafon. S-ar fi gîndit că noţiunea de „plafon” ar fi fost improprie, cu atît mai mult cu cît intensitatea *nimicului* alb aproape că îi agresa retina. Tainice rotiri ce tindeau către haotic îi împresurară tîmplele. Pentru o clipă avu senzaţia că nu se află întins pe jos, ci că stă în picioare. Apoi noţiunea de „jos” porni a învîrti în jurul său alte răutăcioase semne de întrebare. În scurt timp certitudinea alungă îndoielile: zăcea întins pe jos, închistat într-un spaţiu cubic ce părea a vorbi singur despre propria-i formă şi dimensiune.

Cu vîrfuri nervoase degetele sale porniră să exploreze împrejurul. Începu temător prin a-şi vedea… clar cutele de la încheieturile falangelor. Mici tendoane tresărind sub pielea ce căpătase o tentă palidă, împrumutînd parcă din veşnicia albului obositor care-l înconjura.

Cu mişcări precaute se întoarse şi se ridică în capul oaselor, constatînd surprins, dar cu mulţumire, că propriul trup îl asculta, deşi fiecare mişcare îl abătea de la verticala pe care o bănuia ca pe un reper firesc, încă din clipa în care îşi venise în fire. Începu să-l împresoare o lejeră senzaţie de vomă. Rămase, în continuare, nemişcat mai multă vreme…

…Aşa cum se găsea, şezînd şi cu genunchii adunaţi sub bărbie, percepu, la un moment dat, mişcare. Şedea cu genunchii îndoiţi şi cu tălpile lipite de albul acela cumplit, care, chiar dacă nu-l deranja la ochi, nu-l lăsa să descopere limitele locului în care se găsea. Zări, la o palmă de loc în faţa sa, prefigurîndu-se vag, o umbră ca o linie dreaptă, întinsă pe… jos… dar care după cîteva clipe se risipi. Acum însă el putu să vadă fără probleme peretele care începuse a se ridica în linişte, lăsîndu-l să zărească dincolo de albul ce începuse deja să-i pară înfricoşător.

Simţea acea oboseală a unuia care lenevise mult mai mult decît permitea bunul simţ.

Alb şi negru. Unghiuri de nouăzeci de grade. Linii drepte. De jur-împrejurul său se întindea o imensă tablă de şah. Negrul profund se alterna cu albul orbitor, în mod ordonat şi riguros.

Omului îi trecu prin minte că ar putea încerca să se ridice în picioare. Dar rămase nemişcat, preferînd să aştepte, să vadă ce va mai urma. Îşi trecu palma peste faţă. Fruntea îi ardea. Transpira. O broboană i se prelinse de-a lungul liniei uşor curbate a nasului, după ce îşi făcuse loc printre sprîncenele blonde şi ciufulite. În vîrful nasului picătura se opri. Ezită cîteva secunde, atîrnînd cu nehotărîre, apoi se ţuguie, desprinzîndu-se şi căzînd lîngă degetele răsfirate ale omului.

În interiorul lui începuse să-şi facă loc, încet, încet, liniştea. Ce-i drept era o linişte precară, dar, cel puţin acum, avea pe ce să pună ochiul. De-abia acum îşi dădu seama că amîndouă urechile îi ţiuiseră surd, abia perceptibil, iar în clipa în care văzuse imensa cîmpie ca o tablă de şah, acel ţiuit vag încetă.

Încruntă uşor sprîncenele. Albul acela îl deranja în mod vădit. Nu reuşea să-şi amintească decît propriul nume. Habar n-avea însă cum ajunsese acolo. De fapt încerca acea senzaţie neplăcută a unui om al cărui creier devine, aşa, pe nepusă masă, o *tabula „parţial” rasa*. Ridicîndu-se în picioare îşi simţi oasele pîrîind, fără însă să le şi audă. Îşi trecu o mînă prin părul blond, aflat în neorînduială, şi privi în jur.

Nimeni şi nimic nu l-ar fi convins să se mişte de acolo. În interiorul său se instalase certitudinea că cel mai înţelept din partea lui ar fi fost să aştepte nemişcat să se întîmple ceva care să-l ajute să pună cap la cap tot ceea ce se întîmpla.

Alb. Se gîndi că este un alb prea ciudat, căci pe măsură ce şedea acolo se relaxa. Iar pe el monotonia îl obosea peste poate. Ştia asta fără să i-o spună cineva. Fiindcă orice ar fi fost, el tot nu reuşise să-şi amintească mai mult decît propriul nume. Simţea însă că albul din jurul său căpăta un ciudat dinamism, şi asta pentru că întreaga monotonie din jurul său începuse să creeze forme şi imagini. Mai mult decît monotonie, i se păru că

totul în jurul său începea cu „*non*“. *Non*-formă, *non*-culoare, *non*-dimensiune… deşi, cu toate acestea, putea să evalueze mărimile… La urma urmei putuse să distingă în faţa sa pătratele ce se aşterneau cuminţi pe toată întinderea pe care o putea cuprinde cu ochii. Îşi privi, pentru a nu-ştiu-cîta oară, mîinile. Cu gesturi nevralgice îşi agită degetele, strîngîndu-le în pumn şi răsfirîndu-le apoi cu vigoare. Îşi acoperi faţa cu palma. În intenţia de a le compara între ele. Însă imediat după acest gest i se păru că ceea ce făcea el era pueril. Nu ştiuse niciodată să-şi măsoare faţa cu palma. De fapt nu se gîndise niciodată că i-ar fi fost de vreun folos o astfel de măsurătoare. La urma urmei ce sperase să descopere măsurîndu-şi părţi ale propriului corp, corp pe care oricum şi-l cunoştea!

„Phara na tyyna huraana huraame, Phara na tyyna huraa donna me!”

Curat. Totul în jurul său căpătă, la un moment dat, parametrul de „curat”. Era acea curăţenie pe care nu o percepi decît în interiorul unui copil aflat la prima sa goană prin iarba care-i ajunge pînă mai sus de brîu. Inhibiţiile păreau să i se risipească, odată cu gestul lui de a-şi ridica ochii pentru a afla ce se găseşte în jurul său… Foşnet de frunze de pădure, clipocit de ape tulburate de saltul broaştei, aer lovit de aripi pripite, de pasăre speriată, adiere de vînt încurcat în crengi toropite de soare, paşi ce strivesc ierburile de pe lîngă potecă… Toate acestea le simţea acum ca pe componente ale propriului trup. Şi totuşi urechea sa nu primea nici un semnal că ceva din toate acestea s-ar fi petrecut.

Se ridică în picioare…

În faţa sa, cale de aproape două mile, caroiajul în alb şi negru se desfăşura ordonat. O ordine care dansa în privirile sale, descriind linii ce se întrepătrundeau vioaie şi tăcute. Ieşi din pătratul descris de cei patru pereţi care pluteau deasupra sa. Paşii săi nu lăsau să-i ajungă la urechi nici un sunet.

De jur-împrejurul său patru… versanţi uriaşi descriau o vale dreptunghiulară… Ciudat de dreptunghiulară.

Trei dintre versanţii ce-l înconjurau, şi care se găseau cam la o milă fiecare, erau înneguraţi. Parcă alcătuiţi din umbre de dincolo de care el reuşea să zărească luminiţe ce răzbăteau prin bezna ce părea să învăluiască uriaşii pereţi.

Se gîndi că versanţii puteau să fie înalţi de aproape o mie de picioare. Poate chiar mai mult decît atît.

„Peretele” din faţa sa, al patrulea, era alb. La fel de alb ca şi pătratele de pe „pardoseala” văii. Atîta doar că acesta era ceva mai mic ca înălţime. Şi dacă pînă atunci nu privise în direcţia acestuia cu prea mare atenţie, de data asta îşi îndreptă ochii într-acolo… I se părea că la poalele imensului zid alb zăreşte mişcare. Făcu încă un pas în faţă. Căci dacă pînă atunci prudenţa îl ţintuise locului, de data asta simţi că folosindu-şi picioarele nu riscă nimic. Şi, pe măsură ce mergea înspre versantul alb, mişcarea pe care la început abia o percepuse, acum devenise un furnicar. Sute de siluete întunecate îşi croiau drum unele printre celelalte, la fel ca pe un bulevard într-un centru de oraş, la oră de vîrf. Păreau că respectă anumite reguli, căci toată mişcarea se desfăşura acolo, la poalele versantului. Siluetele nu se depărtau de zidul imens. Deşi platoul caroiat era larg cam cît nişte sute de stadioane, toţi se ţineau aproape de zidul alb.

Versanţii păreau luminaţi. Mii de ferestruici luminate creau imaginea unui oraş văzut de departe, cu luminiţe ce clipeau ici-colo, stingîndu-se sau aprinzîndu-se. Iar la poalele acestor ziduri gigantice furnicarul surd al siluetelor abia vizibile.

Peretele din faţa sa începu să-i atragă atenţia atunci cînd sesiză că furnicarul de la poalele lui părea să fie mai aproape decît cele de la baza celorlalte laturi. Apoi i se păru că din mulţime se desprinde o siluetă…

Frînturi de memorie începură să-i recompună omului momente ce cu puţin timp înainte părură a nici nu fi existat…

…Aglomeraţie… rase cafenii… agitaţie învăluită în cea mai profundă linişte… apoi izbitura…

*

Aceeaşi linişte densă continua să apese pe creierii omului. El sesizase lucrul ăsta de ceva timp, dar, cum pînă acum nu se petrecuse nimic nou, începu să prindă curaj. Părăsise de mult pătratul de sub „colivie”. Nu i se păru că ar avea vreo importanţă în ce direcţie apucă. Însă versantul alb îl atrăsese.

Mersul său era mut. De un sfert de ceas tot mergea cu paşi surzi. Înghiţi în sec, îşi ţinu respiraţia, apucîndu-şi nasul cu degetele, aflat sub senzaţia că are urechile înfundate. În zadar. Apoi îşi plesni palmele. Pînă la usturime. Se opri din mers şi începu să bată cu tălpile de sol. Tot nimic. Sunetele lipseau.

Tîrziu reuşi să descopere din priviri silueta care acum se vedea clar îndreptîndu-se spre el, fără nici un ocoliş. Tot atunci simţi un fior. Mai mult o vibraţie. Dar cum trecuse prin multe, nu mai fu impresionat prea tare. Păţise, într-adevăr, destule, dar nimic care să-l rănească. Aşa că acum, doar apropierea unui străin nu mai putea să-i rezerve surprize neplăcute. Cel puţin aşa spera omul.

Recunoscu însă că un dram de nelinişte tot reuşi să se cuibărească în sufletul său. Cu atît mai mult cu cît i se păru că cineva îşi apropiase buzele de urechea sa şi-i spunea pe nume.

„Innan!”

Instinctiv omul se opri şi făcu o jumătate de pas înapoi. Privi în jurul său, trecîndu-şi degetele răsfirate prin părul blond.

*

O mogîldeaţă se desprinse din forfota îndepărtată şi prinse a se apropia de om. Dar acesta nu o observă decît tîrziu, cînd, tresărind, făcu instinctiv o jumătate de pas înapoi.

Rămase nemişcat, aşteptînd ca silueta să se apropie. I se păru soluţia cea mai bună, gîndindu-se că oricum n-avea unde fugi. Şi asta cu atît mai mult cu cît, pe măsură ce distanţa dintre personaj şi el se micşora, putu să observe că silueta nu păşea… Plutea. Plutea cu viteză apropiindu-se. Şi cînd fu la mai puţin de zece paşi de pătratul alb se opri. Era înveşmîntată într-o rasă cafenie lungă pînă în pămînt, tivită cu galben-auriu. Omul încercă să răzbată cu privirea umbra de sub gluga siluetei, fără nici un succes însă.

Îi veni în minte un cuvînt: „*Arecidul*“. N-avea nici cea mai mică idee de unde îi răsări cuvîntul în minte, dar îl simţi imprimîndu-i-se în memorie. Trecu prin cîteva momente confuze, vag cunoscute lui, dar Dumnezeu ştie de unde. Apoi chipul i se lumină…

„Sînt Arecidul. Mă vei urma.”

O sumedenie de întrebări incepură din nou sa roiască în mintea sa. Într-un tîrziu gîndurile îi fură curmate…

„Eşti acelaşi om pe care-l cunoşti dintotdeauna. N-ai nimic în plus, n-ai nimic în minus.”

Fără nici un alt gest din partea personajului omul înţelese că trebuie să-l urmeze, căci Arecidul îi întoarse spatele şi se îndepărtă, plutind din nou. Percepu totuşi un îndemn: „Vino cu mine, Innan.”

Privindu-l pe Arecid cum pluteşte, Innan dădu să păşească. Simţi cum pămîntul coboară uşor de sub tălpile sale, lăsîndu-l şi pe el să plutească. Şi cu un efort intens reuşi să-şi stăpînească surpriza. Arecidul îl simţi, şi dacă Innan ar fi putut să-i vadă chipul ar fi descoperit un început de zîmbet.

Urmîndu-l îndeaproape pe Arecid şi privind în jurul său la versanţii imenşi care mărgineau acel loc straniu, lui Innan îi veni în minte o întrebare firească, dar pe care nu mai apucă nici măcar să şi-o formuleze. Imaginea declanşă acele rotiţe miraculoase ale memoriei umane.

Versantul din dreapta sa păru pentru cîteva clipe o imagine oglindită în ape ale cărei tulburări străvezii distorsionau în cercuri concentrice luminiţele ce clipeau pe întreaga suprafaţă a zidului gigantic. Se opri brusc şi-şi scutură capul, ca trezit dintr-un vis de amiază. Simţi în piept amintirea izbiturii seci în urma căreia îşi pierduse cunoştinţa.

„Dacă n-ai fi fost aici, acum ai fi fost mort, Innan. Iar ăsta este un motiv pentru tine ca să stai cît mai departe de marginile acestui platou.” Transmiţîndu-i acestea Arecidul porni din nou la drum. Se apropiau de versantul strălucitor. Dalele de marmură curgeau, albe şi negre pe sub tălpile lor.

„Mort?! Hm!”

„Dar ce m-o fi lovit?! Nu era nimeni lîngă mine. Nimeni şi nimic…”

„Pentru ceea ce tu numeşti lovitură eşti singurul răspunzător.” veni imediat răspunsul. „Ai ocupat un loc în care se afla un *nod esenţial*.”

„Un nod esenţial?”

„Îţi voi explica mai tîrziu. Acum nu-ţi pot spune decît că, pe de o parte, tu ne-ai salvat, iar pe de altă parte erai, în mod inconştient, gata să ne distrugi. Acum dorim să reparăm ce se mai poate.”

Spusele Arecidului nu făcură decît să-l vîre pe Innan şi mai tare în ceaţă. Renunţă la orice întrebare, preferînd să-l urmeze pe Arecid în drumul său…

*

Dincolo de versantul alb Innan descoperi o rotondă ce adăpostea un alt zid. „Dumnezeule mare”, îşi zise în sinea sa acesta, „în ce loc am ajuns? Ce-i aici?” „Întrebările nu fac decît să te răvăşească, Innan. Lăsîndu-le deoparte vei afla tot ce ai nevoie să ştii.”

Innan privi înaintea sa, dincolo de Arecid, către zidul circular ce se înălţa la vreo patru kilometri în faţă. Teama, emoţiile, surpriza, toate prinseră a se îndepărta de el. Fără a se abandona soartei, Innan se hotărî să renunţe la întrebarea pe care simţea că, oricum, Arecidul i-o va refuza. Porniră către dreapta, urmînd mijlocul platformei albe dintre cei doi pereţi imenşi circulari.

Frînturile de memorie deveniră calupuri mari de imagine. Îşi amintea aglomeraţia străzii din cartierul acela rău famat, în care acum credea că nu doar întîmplarea îl adusese. Undeva, în zare, o pată închisă la culoare vestea că acolo se găseşte o altă poartă. Dincolo de care cine ştie ce va mai urma…

Şi în tot acest răstimp liniştea continua să fie suverană…

Sala în care pătrunseră era străjuită de o parte şi de cealaltă de coloane albe cu intarsii aurii ce reprezentau jocuri de imagini cinetice.

Pe măsură ce înainta, descoperi, undeva în stînga sa, un mal de apă. Zări printre coloane, învăluite într-un abur blînd, vegetaţia populată de zborul păsărilor ce-şi împart, de obicei, viaţa între aerul bătut de penele aripilor şi apa ce ascunde alge şi peşti. Patru stînjeni mai încolo de linia coloanelor albe, cîteva trepte dăltuite în aceeaşi marmură apropiau paşii de inelele ce tulburau ici-colo oglinda pastelată a apei scăldate într-o lumină de dimineaţă curată ca eterul…

„Nu ne putem opri aici.” i se transmise, şi i se păru că mesajul trimis către el trebui să sfîşie spaţiul îmbibat cu linişte care îngloba sala albă şi atît de lungă.

La capătul acesteia reuşi, uşurat, să vadă în sfîrşit ceva ce se putea cuprinde într-o singură privire. Un tron. Şi din nou forfota siluetelor cafenii, cu chipurile ascunse în umbra de nepătruns a glugilor tivite cu galben-auriu.

„Pregăteşte-te să începi a înţelege tot ce se întîmplă aici cu tine.” îl preveni Arecidul, făcîndu-i semn că e timpul să treacă el în faţă.

Fără să ezite, Innan se apropie de tronul pe care şedea un călugăr. Observă că acesta purta rasa identică tuturor celorlalte pe care le văzuse pînă atunci.

„În clipa în care ai decis să te afli în acel loc jucai, de fapt, jocul unui moment în care timpul se conjuga cu neantul. Oamenii numesc asta *soartă*. Noi o numim omisiune.”

Innan privi lung la cel care îi „vorbise”, coborîndu-şi încet pleoapele şi încruntîndu-şi sprîncenele.

„Este Aecidus.” primi Innan lămurirea pe care nici nu apucase măcar să o conştientizeze că-i trebuie. Apoi îl văzu pe Aecidus coborînd cele cîteva trepte şi apropiindu-se de el.

„Priveşte.” spuse acesta întinzînd palma deschisă către Innan. Pe palmă ţinea un disc mic făcut, gîndi omul, din metal galben. „Să fii atent la ce se întîmplă.”

Innan simţi în clipa aceea că ceea ce i se cerea să facă era un efort special, fără de care altfel n-ar fi crezut că ceea ce se întîmpla în jurul său se petrecea cu adevărat. Peste o altă clipă i se păru că devine stăpîn pe o altă realitate decît aceea cu care era el obişnuit. Asta îl sili să privească împrejurul său cu mai multă luare-aminte.

Fără să clipească, Innan începu să observe ceea ce îi ceruse Aecidus.

„Să nu-ţi tresară nici un muşchi pe faţă”, gîndi omul, „şi să nu te laşi pradă contactului cu ceea ce, în lumea ta nu poţi admite că se poate întîmpla.” Îşi încruntă sprîncenele subţiri şi se concentră asupra mîinii Aecidului.

Ca un soare ce-şi dizolvă fruntea printre norii apusului privit de la mal de ocean, discul galben din palma lui Aecidus începu să-şi piardă felii din metalul subţire. În cîteva clipe degetele acestuia nu mai ţineau nimic.

Innan rămase cu privirea fixă preţ de cîteva secunde, apoi trase cu coada ochiului, întîi spre stînga, apoi spre dreapta, fără a-şi clinti capul. Îşi simţea suprevegheată fiecare celulă a trupului. Nici o clipă nu-i trecu prin minte să-i numere pe Aecizii strînşi în jurul său acolo, în faţa tronului... Să fi fost vreo treizeci...

„Pentru tine n-are nici o importanţă cîţi sîntem. Sau ca să pun altfel problema, numărul nostru este pentru tine o informaţie care, pe lîngă că nu te ajută la nimic, îţi încarcă, pe de o parte, memoria cu date inutile, iar pe de altă parte te poate purta în cu totul altă direcţie, căci trebuie să ştii că informaţia direcţionează, indiferent de natura acesteia.”

Innan avu pentru o clipă senzaţia că îşi pierde vederea. Toţi Aecizii părură că se învăluie într-o ceaţă sidefie. Întoarse capul. Şi cei din spatele său făceau acelaşi lucru. Fără să-şi piardă sentimentul că este observat, Innan nu mai văzu pe nimeni în jurul său.

„S-au ascuns.” îşi zise, aşteptînd ecoul gîndului. De data aceasta, însă Arecidul tăcu. Ceaţa mută îl împresură pe Innan pe de-a-ntregul... În clipa imediat următoare îşi duse, ca fulgerat, palmele la urechi, lăsîndu-se pe vine, ascunzîndu-şi aproape cu totul capul, cu urechile acoperite, între genunchi. Cineva lăsă sunetul să-i ajungă la urechi...

Era zgomotul străzii. Chiar strada pe care fusese martor la apariţia Aecizilor, pe care-i luase la început drept nişte călugări. Apoi „auzi” explicaţia Arecidului:

„Acum va trebui să înţelegi care a fost greşeala ta şi să descoperi ce anume trebuie să faci ca să îndrepţi ceea ce era să strici. Acesta eşti tu în momentul greşelii...”

Innan se văzu pe sine aproape apucîndu-l de revere pe grăsceanul imbecil, care refuza să-i vadă pe „călugări” intrînd în prăvălia chinezului, zbătîndu-se, în schimb, să iasă din mulţime. Atras de insigna din pieptul grăsceanului, Innan voise, de fapt, să-i arate acestuia umbra deschisă ca din senin chiar pe aliniamentul uşii cu tocul din lemn vopsit în roşu şi cu muchii galbene. Apăruse ca o fantă de întuneric, permiţînd Aecizilor să se strecoare şi să dispară... Innan descoperise că în prăvălia chinezului nu pusese piciorul nici un Aecid. Dar acum nu mai putea spune nimănui acest lucru. Se văzu zăcînd lat, fără cunoştinţă, aproape călcat în picioare de mulţime.

„Priveşte-te, Innan. Eşti mort...Sau cel puţin aşa pari!...”

Treptat sunetul se stinse, cufundîndu-se în liniştea profundă de mai înainte.

Innan deschise ochii. Ceaţa neobişnuit de albă din jurul său începuse a se împrăştia. Aşa ghemuit cum stătea privi în sus. Aecidus era tot acolo. Omul se ridică în picioare cu mişcări

lente. În palma dreaptă Aecidus ţinea din nou un disc din metal galben.

„Acum vei înţelege pe de-a-ntregul ceea ce eşti dator faţă de tine să înţelegi. Urmează-mă.”

Degetele lui acoperiră discul, iar Aecidus îi întoarse spatele şi, cu aceeaşi plutire eterică, porni către ieşirea din sala străjuită de coloane, urmat de toţi ceilalţi Aecizi…

„Lumea ta e guvernată de haos. Iar haosul, cu sau fără voia ta, conţine în esenţa sa un anumit comportament ciclic, fără de care altfel n-ar avea sens. Ce vei afla acum nu-ţi pot spune eu. Va trebui să formulezi singur.”

Fără nici un efort, Innan reuşi să nu-şi pună nici o întrebare. Şi fără nici un „mesaj” se simţi felicitat.

Ajunseră la rotonda albă şi imensă. Aecidus pătrunse primul în interior, fără a i se deschide înainte nici o uşă. Innan nici nu se gîndi că nu va reuşi să treacă, asemeni celorlalţi, prin zidul alb.

Încăperea circulară adăpostea în centru un piedestal pe care stătea o piesă metalică. Cel puţin asta reuşi să vadă Innan.

Pe măsură ce se apropiau de centrul încăperii, liniştea ce tronase pînă atunci începea să fie tulburată de un zumzet disipat în foşnetul mantiilor cafenii.

„La baza lumii tale stă timpul, Innan. Timpul este părintele tuturor celor cîte sînt spre a coexista acolo, în locul din care ai venit tu aici. Priveşte acest obiect. Şi în acelaşi timp priveşte în palma mea. Aş vrea să nu fiu nevoit să te atenţionez asupra a ceea ce doresc să observi.”

*

În mijlocul rotondei plutea o sferă de un alb confuz. Mici cercuri concentrice se deschideau pe suprafaţa ei descriind jocuri de linii care parcă erau vii.

Alte sfere, mici, de data aceasta, împresurau globul alb, nemişcate, dar care dădeau impresia tacită că stau la pîndă…

„În Globul de Sidef se gestionează fluidul cel mai puţin stabil, pe care Aecizii îl au în grijă exclusivă: timpul” gîndi Innan.

„Chiar dacă ţi se par puţine, micile sfere din jurul Globului acoperă infinitatea de cerinţe pe care le presupune timpul. Vino!”

Îndemnul Arecidului nu putea să nu fie urmat. Dar, în vreme ce se ţinea după mai-marele Aecizilor, Innan nu putu să-

şi ia gîndul de la semnele de întrebare care brusc îşi făcură apariţia.

„Mă aşteptam la reacţia asta, Innan. Aici nu despre secunde, ore şi ani ne îngrijim. Reperele adevărate pentru timp sînt altele, unele pe care tu niciodată nu le vei percepe.

Aflat la mai puţin de zece paşi de sferă, Innan percepea acum cît se poate de clar zumzetul produs, se pare, chiar de Globul din faţa lui, pe a cărei suprafaţă apăreau, acum, cu o anumită regularitate, mici unde incandescente de toate culorile.

„Pînă acum a fost linişte. Aici liniştea e spulberată…”

„Aici ia naştere liniştea, Innan. Aici se nasc toate cele cîte sînt. Caută ca de aici să înţelegi tu restul.”

Aecizii se dădură înapoi, lăsîndu-l pe Innan singur, faţă în faţă cu Aecidus care se întoarse către om deschizînd din nou mîna în care ţinea discul metalic. Şi pe măsură ce sunetul se amplifica, Innan văzu cum pe suprafaţa discului începură să apară linioare paralele, curbate lin, care deveniră, în scurt timp, liniile din palma lui Aecidus. Discul metalic dispăruse din nou. Dar nu dintr-odată, aşa cum se întîmplase cu primul…

*

„Să ne îndepărtăm!” porunci Aecidus. În scurtă vreme Aecizii se găsiră din nou în zona de linişte. Innan privi în jur şi constată că nu reuşea să distingă nici peretele circular, nici podeaua şi nici plafonul. Schiţă gestul de a atinge cu vîrful piciorului pardoseala, ca atunci cînd, aflat pe malul unei ape, dorea să încerce temperatura acesteia cu degetul mare al piciorului. „Simţi” cum gestul îi este interzis.

„Nici noi nu atingem solul, Innan. Mai ales în clipa asta. Iată.”

Innan îşi îndreptă privirea către Glob. Îl văzu cum începe să se modifice. Emisfera din partea de sus porni a-şi închide culoarea.

„A pornit?” îl întrebă Innan pe Arecidul aflat în stînga sa.

„Nu, noi începem să încetinim. *Cronotronul* nu stă niciodată.”

„Cronotronul?!”

„Acolo”, interveni Aecidus, „se concepe noţiunea de timp. Fiecare element care compune tot ceea ce vezi în jurul tău este luat în calcul acolo, în Cronotron. Doar noi, Aecizii, stăm undeva «între» ”

„Înseamnă că eu…”

„Nu, Innan. În clipa asta tu eşti situat într-o zonă de relativ absolut, pe o secvenţă de timp rezidual. Cronotronul te-a păstrat undeva, într-un foarte mic calcul al său. Eşti pe una dintre sferele din jurul Globului.”

„Ceea ce n-a făcut însă şi cu primul. Aha. Mi-am văzut greşeala: dacă cineva s-ar fi uitat după voi cum *intraţi* în prăvălia chinezului, ar fi observat că oul roşu de pe tejghea nu era vizibil, deşi grăsceanul îl lăsase acolo. Cronotronul omisese cu bună ştiinţă oul din calculul imaginii.”

„Ştim că bănuiai mişcarea acelui Buzatu, şi că urmăreai acţiunile lui mai mult din amuzament. Cineva îi spusese că oul ăla putea să-l facă stăpînul lumii, iar ignorantul nici măcar n-a bănuit că ţine în mînă o copie nereuşită a Cronotronului.”

„Pentru mine doar Aecizii au fost o surpriză. Dar calculele mele mi-au fost de folos. M-au ajutat să întrezăresc o sorginte a timpului.”

„Aecizii sînt o surpriză întotdeauna pentru făpturi asemenea ţie. Innan, acum am să-ţi spun despre Aecizi. Puterea lor se măsoară în timp. Cronotronul n-ar izbuti sa controleze timpul fără tovărăşia Aecizilor. Singur el este vulnerabil. Vulnerabil la însăşi materia lui primă: timpul. Emisiile de timp rezidual atacă frecvent creaţiile Cronotronului. În lumea voastră, de exemplu, dacă aţi reuşi să percepeţi un astfel de atac, l-aţi vedea ce pe un război. Un război al lumii voastre sau unul pornit de elemente străine lumii voastre. La acesta din urmă intervin întotdeauna Aecizii. Ei sînt singurii care pot opri aceste atacuri. Doar doi dintre ei sînt îndeajuns să stopeze o interferenţă a unor lumi ostile. Şi asta fără ca cei din lumea din care vii sa-i vadă. Dintotdeauna ei au avut grijă să se evite, de exemplu, contacte nedorite între civilizaţii. Ar fi o catastrofă pentru o lume mai puţin dezvoltată să fie ajutată de o civilizaţie străină şi prietenoasă. Iar acest blocaj indus de Aecizi poartă în lumea ta un nume: *natură.* Înţelepţii voştri pe acest concept au stabilit că *Natura non facit saltus.* O logică fundamentală.”

„Aecizii nu pot stopa şi războaiele interne?”

„Fireşte că pot. Dar progresul cîştigat de pe urma războaielor - cum le numeşti tu - interne, nu alterează modulele

de timp. Ordinea firească a evoluţiei naturale nu este periclitată.”

Şi din nou linişte. O linişte care nu era apăsătoare, deşi densă. Innan îşi roti privirile în jurul său, încet, uitîndu-se la imensa cameră a Cronotronului. Aecizii îl înconjurau cu chipuri ascunse. De data aceasta însă ştia despre ei tot ce i se spusese. Acum îi privea ca pe zei. Blînzi şi puternici, războinici înţelepţi ai timpului…

„Nu te-ai temut că poţi greşi amestecandu-te în povestea aceea care te-a adus acum între noi?”

Innan privea în gol…

„Acum ştiu că, şi dacă eram conştient de ceea ce fac, Cronotronul nu m-ar fi lăsat să greşesc.”

(Povestire premiată la concursul Atlantykron 2009)